

Ošklivé
káčátko

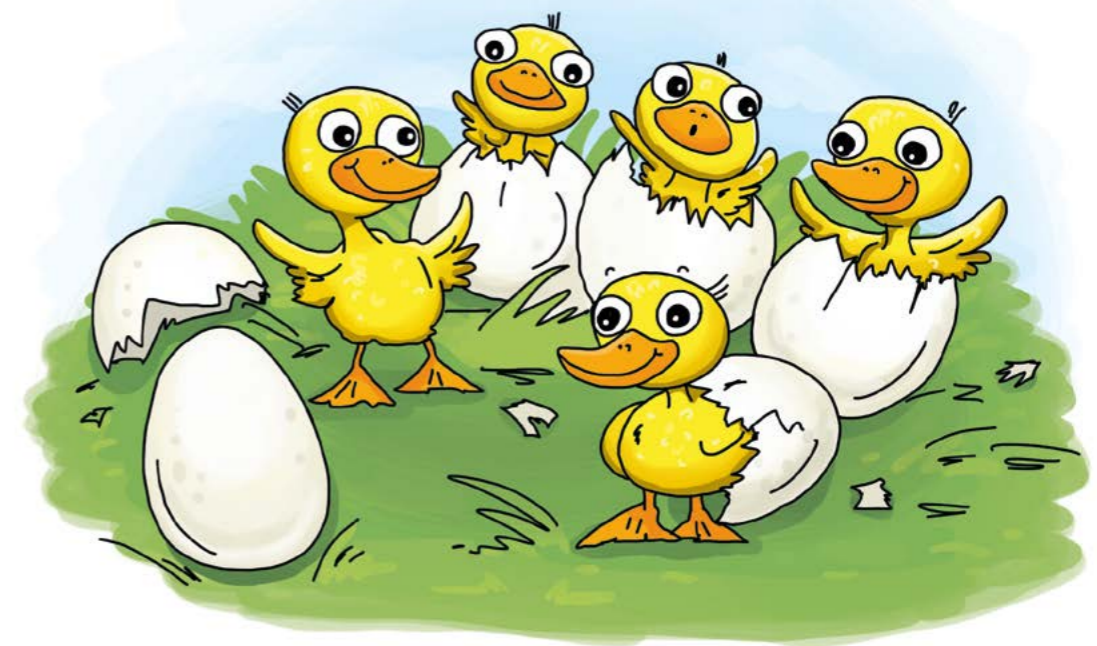

Brzy zjara, na statku nedaleko malého rybníčku, seděla na vejcích maminka kachna. Nedočkavě sebou vrtěla, protože věděla, že se mají malá káčátka vylihnout co nevidět.

Nemohla se jich dočkat, protože to byla její první mládě a ona doufala, že budou dokonalá.

Netrvalo dlouho a začalo se ozývat křup křup, jak skořápky vajec začaly pukát. A pak bylo slyšet píp, píp, jak se malá káčátka hlásila čile k světu.

Mamince kachně plesalo srdíčko dojetím. Pohledu na malá žlutá roztomilá káčátka, její vlastní děťátka, se nemohlo nic vyrovnat. Maminka se pyšně napřímila. Má tak krásná mláděťka!

Najednou si všimla, že jedno vejce, které bylo od začátku větší než všechna ostatní vajíčka, stále ještě nepuklo.

To je mi divná věc, pomyslela si kachna zaraženě a chtěla si na vejce znovu sednout, když vtom přišla sousedka stará kachna.

„Copak je tohle?“ zeptala se a ukázala na velké vejce.

„Já nevím, teta. Nechce se vylíhnout,“ odpověděla maminka zarmouceně a pokrčila rameny.

„Však to také není kachní vejce. Oklamali tě. Je to krutí vejce. Kachny nemají takhle velká vejce, kdo to kdy viděl?“

„Vždyť to nemůžete vědět, teta,“ namítla maminka a stoupla si před vejce, jako by ho chtěla bránit.

„Jsi hloupá,“ hudovala stará kachna. „Vylíhne se ti krůta a nebude umět plavat. Měla bys nechat vejce ležet a jít učit svá krásná mládátka sednout si na rybníček.“

„Nenechám ho přece nevylíhnuté. Už jsem to vydržela tak dlouho, nic se nestane, když ještě chvíli posedím.“

„Dělej, jak myslíš,“ řekla stará kachna nakvašeně a odešla.

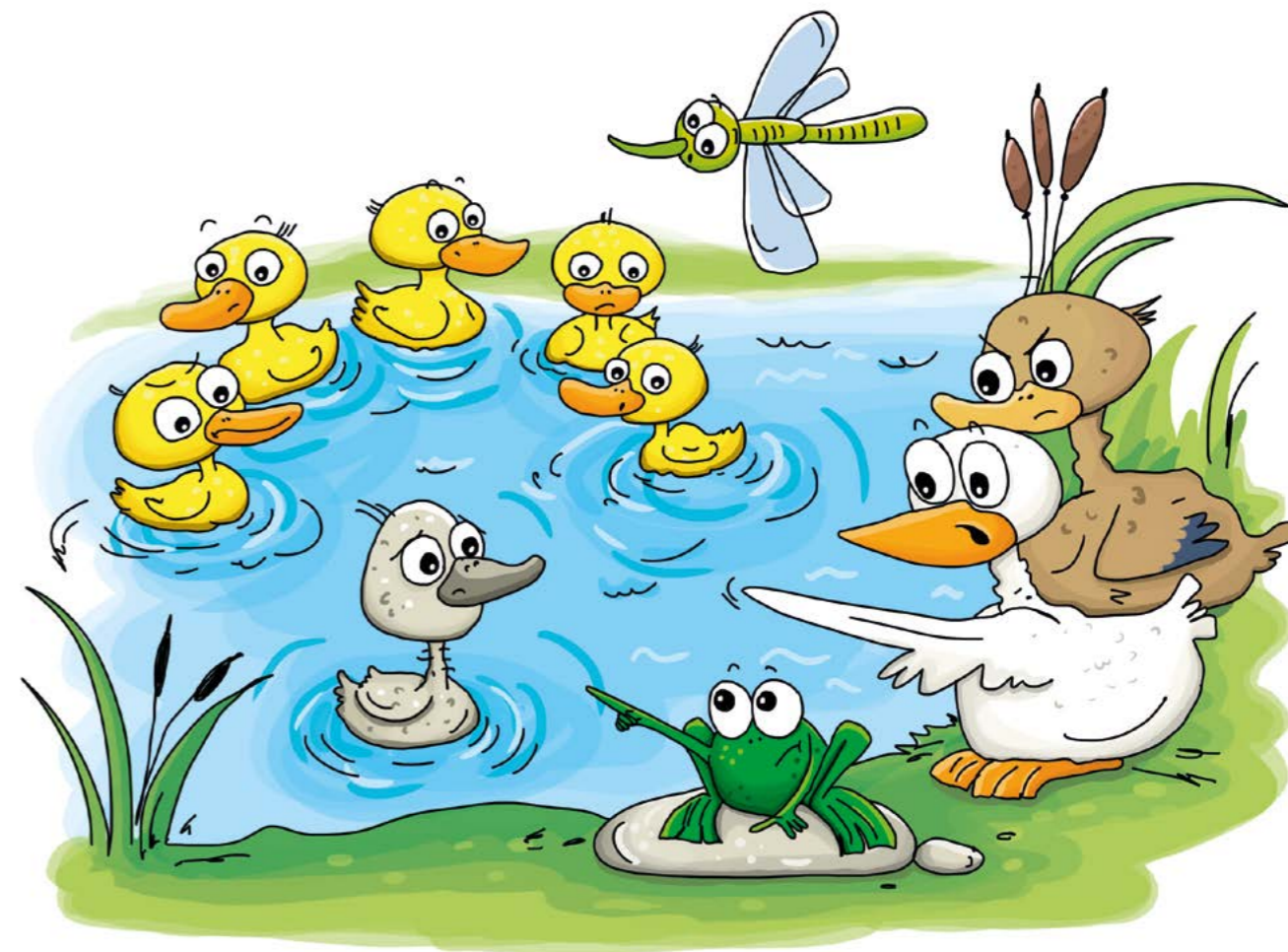
Maminka si tedy sedla zpět na vajíčko. Po chvíli kachna konečně uslyšela hlasité křup. A ze skořápky se začalo klu-
bat poslední mládě.

Maminka se k němu sklonila, aby mu pomohla na svět, ale v půli pohybu se vyděšeně zastavila. Káčátko, které se zrovna vyklubalo, vůbec nebylo krásné jako jeho sourozenci. Bylo zvláště šedivé a příliš velké. Dalo by se říci, že bylo ošklivé.

„Tak tě vítám na světě,“ řekla mu maminka zklamaně a pohladila ho po hlavě, jak to udělala všem předešlým dětem. Šedé káče radostně zapípalo. V té chvíli srdce mamince zjihlo a krásně se na káčátko usmála.

„Tak pojďte, děti,“ svolala potom všechna káčátka k sobě. „Půjdeme na rybníček.“ Popoháněla děti před sebou. Uvnitř sebe hrůzou trnula kvůli svému poslednímu káčátku. Co když je to opravdu krůta? Krůty neumí plavat. Vždyť se mi to nebožátko utopí.

Ale kachně nenechalo maminku dlouho starostlivou. Skočilo do vody stejně odvážně jako jeho sourozenci a za chvíli už si plavalo na hladině s hlavou pěkně napřímenou.

Tohle není krůta ani náhodou! zaradovala se maminka. Plave možná lépe než ostatní. Je to mé vlastní děťátko. Když se na něj dívám déle, je také roztomilé. Je sice větší a jinak zbarvené než ostatní, ale i tak v něm můžu najít něco hezkého. Určitě se bude líbit i všem ostatním, když uvidí, jak je hodné a jak krásně plave, snažila se maminka kachna na celou věc dívat pozitivně.

Ale obyvatelé statku vůbec neměli v úmyslu hledat na šedém káčeti něco hezkého.

„Co je to za ošklivé káče? Kde se tady vzalo?“ ptala se jedna kachna druhé, když viděly maminku a její nová káčátka, jak za sebou pochodují na dvorku. Nebyly jediné, kdo si káčátka všiml. I prasátko a kohout, kočička i husy, všem přišlo káčátko divné.

Ošklivé káčátko šlo v řadě jako poslední a dobře vnímalo, jak celý dvorek ztichl a všichni na něj bez ostychu zírají.

„Maminko, proč se na mě všichni tak dívají?“ zeptalo se káčátko maminky.

„Protože jsi jiné, než ostatní káčátka, miláčku,“ odpověděla mu maminka smutně.

„A to vadí?“ ozvalo se kachňátko sklíčeně.

„Chytrým ne, neboj se.“ Maminka svým zobákem načechrala šedému káčátku peří a postavila se před něj. Zrovna přicházela sousedka.

„Neříkala jsem ti, že to vejce není kachní, ať ho necháš ležet?“ obořila se na maminku a odstrčila ji, aby bylo na kachně dobře vidět.

„Žádná pořádná matka by nenechala vejce nevylihnuté, teta!“ rozzlobila se maminka a zas si stoupla ke káčátku.

„A moje káčátko sice není tak hezké jako ostatní, ale je moc hodné a překrásně plave.“

„Jenomže nám tu takové ošklivé káčátko vadí, je úplně jiné než ostatní,“ ozvala se další z kachen a opovržlivě se na káčátko zašklebila. To se celé příkrčilo, ale pak si vzpomnělo, co říkala maminka.

„Chytrým nevadí, když je někdo jiný,“ zapípalo na svou obranu.

„Taková drzost. Myslíš si snad, že jsem hloupá?“ nasupila se kachna a klovla káčátko do prsou.

„Au,“ rozplakalo se káčátko bolestí. Maminka ho rychle objala křídly a zamračila se na kachnu, co káčátko klovla.

„Nech ho být, ty hloupá. Nic ti neudělalo!“